

POŠTNI LISTI

LETO VI

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH · IZHAJA VSAKO SREDO

Stev. 87

FASISTI NA KVA-DRAT

— Če bi se stekli z Lahi, bodo takoj kar dvakrat za Mussolinija.

??
— Obe roki bodo v zrak moleli

NOVA ZBADLJIVKA

— Italijanom so svoje čase rekli pri nas polentarij. Danes jim pravimo — polentarij.

ITALIJANSKA PESEM Z MANDOLINO

(pa na melodijo: »Svirajte mi sedam tamburaša...«)

Kaj bi hotel sam predsednik Pella?

(Bolj zategnjeno)

Trst mu zad'ni kot mortadella.

Prav hudo pogleda izpod — čella.

Kmalu pa sprevidi vsa dežella:

pa ob meji s tanki zgafo della.

ta politika je pogorella.

ZADNJE PRIPRAVE

Pišta iz Budimpešte je odšel na obisk k sorodnikom na vas. Ko mu je stric Lajoš razkazoval žitno polje, se je Pišta začudil:

— Stric Lajoš, zakaj pa je žito tako poležano?

Stric mu je žalostno pojasnil:

— Počiva, ker se mora pripraviti na dolgo pot, ki ga še čaka takoj po žetvi!

Signora Lucia iz Vicence ima veliko pranje pri hiši. Preko ulice je napela vrh in obesila nanjo možovo spodnje perilo.

Ko se je mož opoldne vrnil iz službe, ji je že na vratih prisolil mastno klo-

ZLOBNOST

futo. Ko je ogorčena stoproga zahtevala pojasnilo, jo je brez besede peljal k oknu in ji pokazal vrh na kateri se je sušilo perilo. Signora Lucia je otrmela. Neznani zlobnež je zraven

moževega perila obesil plakat z napisom:

»V Vicenci razobešene vojaške zastave krajskih, reških in dalmatinskih prostovoljcev govore brez besed: Neosvobojeni bratje! onkraj meje nas kličejo!»

JUNAŠKI ZAJEC

Kakor je poročal Reuter, je italijanski lovec Cam-polungi v bližini Vigere v severni Italiji nagnal zajca v grmovje, odkoder mu ni mogel več pobegniti. Ko pa je lovec pomeril na zajca, mu je ta v smrtni stiski skočil v obraz. Pri tem se je lovčeva puška sprožila sama in je ubila lovčevega psa. Zajec je pri tem ostal nepoškodovan.

Po vesteh agencije ANSA je ta primer junaštva tako

navdušil italijansko vojno ministrstvo, da je takoj pozvalo imenovanega zajca po dnevnem tisku in po radiu, naj se javi v generalštabu zaradi prevzema komande nad jurišnimi oddelki italijanske vojske. Po zadnjih poročilih je zajec ponudbo odklonil s sledečo motivacijo: — Bojim se, da bi bil za komandanta take elitne edinice le malo — prepočasen!

INOZEMCITIS

V Rim šla Anča je zabita, je prišla nazaj — Anita, sedem dni je tam bila in — slovensko več ne zna! Zdaj po laško le še psuje in ljudem pripoveduje:

»Tam je vsega - very much, tam vsak cestni pometaj Italijansko govori, tam vsakdo kot grof živi...«
Anča - oh pardon! - Anita, če ste kruha že presita, vprašam vas: Čemu, zakaj votlej ste prišli nazaj?

ČUDNO KOSILO

— Danes sem se pa nadržil sovjetske propagande, Zena mi je za kosilo pripravila goloba v golažu.

VELIKO ODKRITJE

Madžarski časopisi so odkrili te dni senzacionalno novico, da je že pred 25 leti prvi letel s helikopterjem neki — Madžar. Bojimo se, da je vest malce preuranjena. Kajti sovjeti še do danes niso našli človeka, ki je prvi izumil helikopter. Stvar nekoliko diši po nebudnosti in bi še utegnila imeti resne posledice za madžarsko vlado! Seveda — razen če ni bil ta Madžar — naturaliziran Rus...

PRAVO IME

Postal je slaven kar čez noč
novinar Terra.
Mi smo krstili ga kar za
Provoka-Terra,

PES V CIVILU

Neka Berlinčanka je v časopisu zasledila takle oglas:

»Naprodaj je čistokrven zdresiran policijski pes za 100 mark z dostavitvijo na dom.«

In ker se je Berlinčanka počutila na tem svetu nekam sama, se je omečala in se pogodila z lastnikom za nakup psa.

Nekaj dni pozneje so ji psa pripeljali na dom. Toda Berlinčanka se je močno začudila, kajti pes je bil po svoji zunanosti bolj podoben salonski živalici kot pa čuvaju ali branitelju. In vsa iz sebe je telefonirala bivšemu lastniku, ki pa jo je potolažil:

»Nič se ne razburjajte, gre za pravega policijskega psa. Če izgleda drugačen, je to le zaradi tega, ker sem ga dobil iz Vzhodne Nemčije: bil je namreč pri tajni policiji...«

DEDNA OBREMENJENOST

»Vorwärts, Kameraden, Führer se vam zahvaljuje!«

ZDRAVICA

Zive naj vsi narodi, ki hrepene dočakat' dan, ko ne bo več v modi le špirit — maligan, ko ne bo voda plus kislina, sladkor z dodatkom glicerina in žveplo — glavna sestavina za krščenje vina...

KOT NALASČ

— Zadnje čase ne morem skoraj ničesar jesti. Komaj, da še lahko pijem vodo.

— Potem vam lahko priporočim, da se abonirate pri nas na kosilo in večerjo!

NI RES

— Slišal sem, da ste v podjetju precej nepriljubljeni. Ali je res, da so vam že takoj po prihodu iz aresta metali gnjila jabolka v dobrodošleto?

— Da. Ampak tudi ploškali so...

— Res?

— Da, vsakokrat, ko me je kdo zadel!

DOBESEDNO

— Ali je res, da jo je vaš blaginik pobrisal?

— Štima!

— In z njim upravnikova žena?

— Štima!

— In blaginja?

— Tu pa ne štima!

LETOVIŠČARSKA

— Pa je soba lepa in čista?

— Ena najboljših, kar jih imamo.

— Kaj pa stenice, bolhe?

— Vse so zdrave kot ribe v vodli!

V DVOMU

— Danes je bil nekdo pri meni, ki se je zelo zanimal zate...

— Odkod pa je bil? Od časopisa ali iz notranje uprave?

VZROK

— Ze odhajate? Jaz sem pa mislil, da ste ljubitelj glasbe.

— Seveda sem. Prav zato tudi odhajam!

ZAKAJ PA NE?

— Poslušajte, mož, ampak vi lovite divjačino vendar z lanskoletno lovsko izkaznico!

— Seveda. Streljam namreč samo tisto divjad, ki je lansko leto nisem zadel...

TUDI TUJEC

Jaka se vrača pozno ponoči prijetno okajen domov. Ko pride čez most, se ozre v nebo in zagleda na njem veliko rdečo kroglo. Ves začuden ogovori prvega človeka, ki ga sreča:

— Poslušajte, prijatelj, ali je to sonce ali luna?

Vprašani mu odvrne s kolcajočim glasom:

— Tega vam, na žalost, ne morem povedati. Tudi jaz sem tukaj — tujeel!

TORNA ELEKTRIKA

Po vesteh iz Sofije so se zadnje čase v mestu strahovito razmnožile mačke. Tuji opazovalci pripisujejo naglo razmnoževanje mačjega rodu zadnjim ukrepom vlade za omejitev potrošnje električne energije, ki dovoljuje posameznim gospodinjstvom mesečno uporabo 6 kilovatov toka.

Pričakujejo, da bodo »veliki bratje« v kratkem poslali v Bolgarijo večjo pošiljko bolh za modernizacijo in tehnično izpopolnitev teh novih bolgarskih central torne elektrike. Kvaliteta sovjetskih bolh je najboljša jamstvo, da se bodo bolgarske mačke potem kar avtomatsko praskale in na ta način pro-

izvajale ceneno torno elektriko — za izvoz v bratsko Sovjetsko zvezo!

BOGASTVO

V Parizu. Sin je očetu pripovedoval:

»Se spominjaš Lojzeta? Tistega, ki je pred letom dni odšel v Ameriko? No, včeraj sem prejel njegovo pismo. Pomislil, čez lužo se je odpeljal z enim parom raztrganih čevljev, zdaj pa se je že dokopal do osmih milijonov!»

»Kaj potem?« je vprašal oče. »Kaj bo z osmimi milijoni raztrganih čevljev?«

MOČ ŠTEVILK

(Ena iz »davnih časov«)

»Enostavno, signor generale! Kot vemo, so partizanski bataljoni zelo majhni, izredno spajhni! Recimo, da ima vsak po sedem ljudi...«

»Ma — questa idea, signor colonello! Ta je le predebela!«

Nato pa se je signor generale le zamislil in končno pristal na to colonellovo predpostavko — že zaradi Rima in očitkov iz generalštaba... Toda, kako je iz enainštiridesetih partizanov dobil colonello petintrideset bataljонов, pa čeprav samo po sedem ljudi, tega le ni mogel razumeti.

Tedaj je colonello zopet vzel v roke papir in svinčnik in izračunal:

»Ecco! Enainštiridesetkrat sedem — to se množi tako:

$$7 \times 4 = 28$$

$$7 \times 1 = 7$$

$$\text{skupaj: } 35$$

Toda generalu stvar še vedno ni šla v glavo.

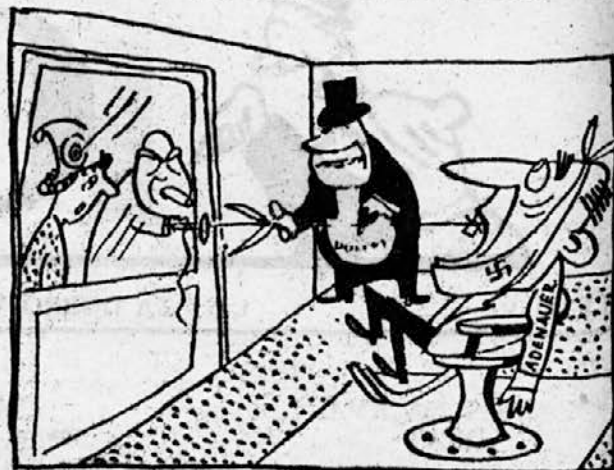
»Ma non è possibile, carissimo signor colonello! Ta račun se mi vendarle ne zdi točen!«

Toda colonello je bil pripravljen na vse! »Naturalmente je mogoče, signor generale! Poglejte, napraviva matematični preizkus! Preizkus je vedno nasprotna operacija. Prejšmo množili, sedaj torej delimo: 35 : 7. To delimo tako: sedem v petintrideset gre štirikrat, pišemo štiri, ostane sedem. Sedem gre v sedem enkrat, pišemo

PASJA ŽIVČNOST

Hollywoodski psi niso zdravi. Nad 80.000 jih boluje na živčih. Da bi ta veliki problem rešili, je znan veterinar odprl posebno nevrološko kliniko za te prijatelje ljudi. In po nekaj mesecih trdega dela je občinstvu naznanil vzroke pasje živčnosti: jazz, radio, telefon in stalne ločitve gospodarjev...

V privatni ordinaciji

— Gentleman, dobro premislite: to ni mlečen zob!

MAJHNA VRZEL

Mađarsko hokejsko moštvo se je po tekmi s vzhodnonemškimi moštvi, ki je zmagalo z rezultatom 23:0, vrnilo v Budimpešto. Takoj na železniški postaji je nekdo vprašal igralce:

»Le kako je mogoče tako zgubiti?! Kaj pa je delal vratar med tekmo?«

»Rajžal je po Zahodni Nemčiji!«

ŠKODA

Neki prvak v tenisu je bil tako zaljubljen sam vase, da se ni in ni mogel nehati bahati z ostrim servisom v finalnem singlu na nekem turnirju.

»Ali niso bili to neverjetni servisi?« je že najmanj milijontič vprašal svojega prijatelja in stalnega spremljevalca.

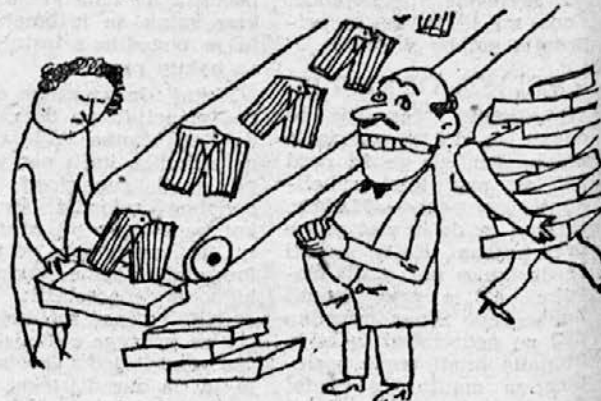
»Da,« je flegmatično odgovoril nejevoljen prijatelj, »le škoda, da jih ne moreš dati balzamirati...«

DOBER ODGOVOR

Zdravnik bolniku po pregledu: »Ali ne čutite od časa do časa potrebe po kohanju?«

Bolnik: »Oh, seveda jo čutim, toda, doktor, jaz sem človek, ki se zna premagati.«

Trgovska konjunktura

— Se ena izjava uradnih krogov o jugoslovanski nevarnosti in jaz bom — multimilionar!

DEBELE ČASNI-
KARSKE

LJUDSKA PRAVICA — BORBA, 10. IX. 1953: Ne-poštenost je potrkala na vrata zaboječka za denar...

Kakšna vljudnost! Ali bo vstopila v zaboječek tudi, če ji nihče ne bo rekeli: »Naprej!«

VEČER, 10. IX. 1953: Naša trgovska mreža se bo pač morala čedalje bolj zavedati...

Uboga mreža, kaj vse ne zahtevajo od tebe! Morala bi se širiti, zgostiti, krepiti, rekonstruirati — zdej pa celo še zavedati!

VEČER, 10. IX. 1953: Največji most na svetu bo tekkel med otokom. Po tekočem mostu bo stekla železnica, pod njim pa bo tekla voda...

Ce ne bi človek vedel, da bo most delno predor, bi bil gotovo prepričan, da je to najbrž štiporamo štafeta na vodi!

VEČER, 10. IX. 1953: Paluba se dviga nad vodno gladino 50 metrov visoko kakor kaka dvonadstropna hiša...

Vsa sreča, da je ta ladja samih superlativov visoka samo toliko kot dvonadstropna hiša! Če bi bila visoka kot ljubljanski nebotičnik, bi prav gotovo potniki na njej zboleli za višinsko boleznijo!

LJUDSKA PRAVICA — BORBA, 10. IX. 1953: Dne 10. IX. 1953 bo odprta redna avtobusna proga Jesenice—Ljubljana. Proga bo obratovala...

Vsak večer pa jo bodo prav gotovo zaprli, saj bo od obratovanja prav gotovo hudo izmučenal.

LJUDSKA PRAVICA — BORBA, 10. IX. 1953: Redno vpisovanje abonmaja je zaključeno, vendar je nekaj sedežev še na razpolago in se lahko vpišejo v gledališki pisarni...

Kam pa naj se vpišejo? Ali v recitacijski krožek ali v baletno šolo? Sicer, po muzikalnosti nekaterih sedežev sodeč, bi bilo najprimerneje, da se vpišejo v glasbeno šolo...

OBRTRNIŠKA

Eh, kmalu bomo vsi pro-sjačili...

— Za denar?
— Ne, za gradbena dovoljenja vendar!

VETER, VETER...

Sej urada je prav tedaj pogledal skozi okno, ko je njegov uslužbenec stopal s koleasa. Zakričal je nanj:

»Ej, mladenič, spet ste pol ure zamudili! Kdaj se boste navadili točnosti!«

»Kadar mi bo veter pihal v hrbet.«

»DANES SE DELA!«

V delovni sobi šefa urada zazvonil telefon. Eden pleskarjev, ki so ravno belili sobo, dvigne slušalko in kratko odgovori:

— Danes ni nikogar v uradu, danes se tu dela!

V OGNJU DISKUSIJE

(Piše Ivan Zebliček)

nasprotju s samim seboj, ker zalog ni mogoče ustvarjati v času, ko blaga ni.

Interesantna je tudi diskusija o decentralizaciji trgovine, ki se suče okoli centralnega vprašanja, ali naj bi bila podjetja z eno trgovino ali pa z več trgovinami. Direktorji pravijo, da je v večjih podjetjih večji mlr, ker se nekaj predpiše in velja za vse enako. Če bo več podjetij, pa bo anarhija, ker bo vsak delal po svoji glavi, glave pa so različne kvalitete.

PREPOZNO

— Dajte, prosim, tale listek kolegu, ki bo pričal o moji poštenosti... Naslov je: poste restante...

— Ne več! Novi naslov je: celica št. 15, poste restante!

Poslovodje trgovin pa pravijo, da je to nonsens — to se pravi po domače brez glave. Argumentirajo pa to s tem, da je to nonsens. Poleg tega pravijo, da je bolj imeti manjše samostojne trgovine že z estetskega stališča, ker so bolj lučkane. Vrhu tega bodo potrebovali več administrativnega osebja in bo s tem imela posredovalnica za delo lažje stališče za namestitvev onih ljudi, ki radi le malo delajo, ker bodo te trgovinice imele majhen promet. Nadalje bo s tem narasla konkurenca in bo prišla bolj do izraza osebnostna sposobnost. V zvezi s tem predlagajo juristi pojačanje kaznilniškega osebja.

Interesantno je, da sodelujejo tokrat v diskusiji o osnutkih gospodar. uredb tudi hipnotizerji in drugi strokovnjaki okultnih ved. Zlasti jih zanima ustvaritev večbančnega sistema. Kot že znano, se hipnotizerji in okultisti vedno bavijo s stvarmi, ki jih ni videti. Doselej so v diskusiji dokazali, da je vsekakor Narodna banka hipnotizer. komunalne banke in hranilnice pa mediji!

Pri vsej diskusiji pa niso sodelovali naši vzgojitelji. To pa zaradi tega, ker še ni nihče sprožil vprašanja, kdo bo izvajal te gospodar-ske uredbe.

Lipe:

KONZERVIRANA POEZIJA

Ce gospodinje vlagajo v kozarce različno sadje, gobe, zelenjavo, še jaz — poet — bom mislil na denarce, za zimo skonzerviral lastno glavo. Napolnil s stihl bom vse lonce prazne, napisal — za zalogo — pesmi razne. Tem stihom bom dodal še salicila, da pesem se skoz zimo bo prebila. Na spomlad — zvitez — s svojo imovino odprem, seveda, lastno trgovino! Tam verze bom prodajal na debelo in srce (čitaj: žep) bo prav veselo! Ne bom se z uredniki več prepiral, za dinarčke pri stihl se sekiral. Postavil sam bom svojim stihom cenol (Zdaj pa le vame mečite poleno!)

Statistika na pravem mestu

Brez komentarja!

ENA MANEVRSKA

Tudi na manevrih so borbne. Seveda brez streljanja in klanja, kvečjemu s slepo manevrsko municijo. Vendar se zato borci in oficirji nič manj zagrizeno ne bore za stavljenjo jim nalogo. In to čisto ni tako enostavno. Več kot kjer koli je odvisno od dobrega vodstva, kako bo edinica uspela.

Tudi neka mitraljeska četa pod poveljstvom mladega rezervnega poročnika hiti v manevrski napad. Toda »sovražnik« je močan, treba se je naglo umakniti skozi majhen gozdček, da bi vsa četa ne bila zajeta. Položaj je kritičen.

Mladi poročnik se je ves razvnet preveč izpostavil sovražnemu »ognju« in opazovalni oficir, ki je imel nalogo presojati uspehe in neuspehe edinice, je zaklical poročniku:

»Tovariš poročnik, zadež ste in mrtev. Izpadete do nadaljnega iz stroja!«

Poročnik je vedel: Njegova vloga je končana in usoda njegove edinice bo odvisna od iznajdljivosti njegovega namestnika, ki mora prevzeti poveljstvo. Toda, ali bo našel namestnik pravo pot iz »sovražnikovega obroča!«? V tej skrbi je, preden je padel na tla, naglo zaklical svojim fantom:

»Dečki, naglo umik skoz tisti gozdček. Naglo, naglo!« Nato se je zgrudil na tla.

Opazovalni oficir, ki ga je vrgel iz stroja, je pristopil k njemu in ga pokaral:

»Tovariš poročnik! Ni prav, kar ste storili. Po manevrskih pravilih ste mrtev in ne morete več dati povelj svojih edinic!«

Mladi poročnik-rezervist je skesano pogledal in nato strumno dejal:

»Razumem, tovariš major, toda to povelje je bil moj — zadnji vzdih-ljaj...!«

HITROST

Ameriški romanopisec Hemingway je velik oboževalec smelih ljudi, posebno bikoborcev. Zato se je podal v Španijo, kjer je srečal »torera 1953« Ordoneza, ki se odlikuje po svoji veliki skromnosti. Pisatelj mu je izrazil svoje simpatije, toda Spanec se ni prevzel:

»Hm, vse to, kar sem pokazal v areni, konec koncev ni kdo ve kako izredno. Ne smete pozabiti, da imam v primeri z bikom veliko prednost.«

»Veliko prednost?« se je začudil Hemingway, ki ni mogel razumeti skromnosti občudovanega junaka. »Mislite morda na svojo sabljo?«

»Kje neki! Mislil na to, da sem hitrejši od bika.«

(Poizkus razprave)

»Povozil me je siv avto...«
»Pazite na črne: ti so bolj nevarni.«

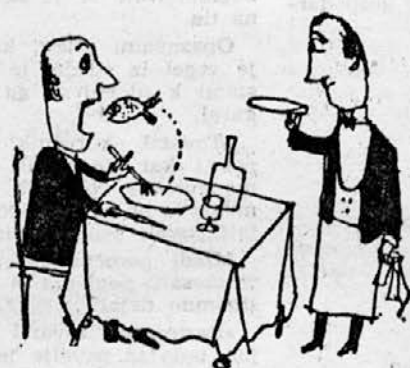
TUJI HUMOR

»Revček, tako kratkoviden je...«

»Čuvaj! Našel sem kopalne hlače!
Kdo jih je zgubil?«

»Si zdaj še upate trditi, da jo riba stara?«

»Pred menoj sedi ena rdečelaska, za menoj ena črnolaska, na moji desni in levi dve blondinji — ti pa hočeš, da bi v spričevalu imel dobre rede!«

»Le zakaj je treba tako kričati, če moraš popraviti okvaro?!«

»Dajte še meni eno bričev!
Imam pravico do obrambe!«

Nekoč sem dobil v roke knjigo nekega silno pametnega človeka: »Kratek uvod v metodologijo vplivov psihometafizičnih psevdofluktuacij na seksualno izživljanje moljev.« Ta kratek uvod je imel 2375 strani s kazalom in dodatkom literarnih virov, ki je obsegal 542 strani. In vidite — takrat sem prišel na misel, da bi napisal nekaj dejstev o vplivu navadnega domačega telefona na značaj ljudi. Da pa je ta moja snov pametnejša kot pa snov onega učenjaka, mi bo, upam, pritrđil vsakdo, ki pozna telefon in prebere te vrstice.

Telefon postaja danes potreba — tako kot kopalnica, ki tudi ni vsakomur dostopna. Toda jaz sem zavestno kulturni človek — odpovedal sem se nekaj litrom vina — in zato imam doma telefon.

Ljudje! To je bila senzacija! Sosedje so ga hodili ogledovat kot kakšno svetovno čudo, otrokom smo ga vtepli v glavo kot »tabu« in tovarišica Marija iz drugega nadstropja, ki je telefonistka, ga je prišla osebnostno preizkusiti »Dober aparat,« je dejala. »Le nekoliko šumi.«

Jaz pa sem bil srečen in ponosen kot še nikoli. Z prvega dan je prišla gospa Peteršiljkova iz pritličja desno telefonirat ob enajstih dopoldne nekaj silno važnega svojemu možu v pisarno. S ponosnim obrazom sem ji dovolil — seveda sem sam zavrtel številko. »Tu — tu« je dejala v slušalki, nato pa se je oglašil resen moški glas. »Da,« je dejal. »Kaj želite?« Odkašljal sem se in vljudno poprosil: »Oprostite, ali bi lahko dobil k telefonu tovariša Peteršiljčka?«

»Vi,« je dejal resni moški glas. »najprej povejte, kdo ste, drugič...«

Zardel sem in naglo dejal: »Oprostite tukaj privatno stanovanje Zdraha. Maks Zdraha, publicist!«

»Drugič,« je nemoteno nadaljeval strogi glas. »privatnih pogovorov ne dovoljujem...«

Zopet sem ga prekinil: »Oprostite, tovariš, toda tovarišica Peteršiljkova...«

»... ne dovoljujem,« je vztrajal resni glas. »kot sem vam že dejal, tretjič pa tukaj sploh ni nikakšnega tovariša, še najmanj pa kakšnega Korenčka ali Peteršiljčka, ali kako ste že dejali, temveč samo gospod Smodež razumete, gospod!«

Ta gospod je bil tako poudarjen, da sem se zbal za membrano svojega novega telefona; zato sem naglo prekinil tega »gospoda« in še enkrat zavrtel številko. »Napačna zveza!« sem vljudno pojasnil tovarišici Peteršiljkovi — toda tačas se je že oglašil v slušalki nežen ženski glasek: »Če je napačna zveza, čemu pa potem sploh kličete, bedaki!« In že je odločila slušalko.

»Zdaj ga imamo,« sem dejal tovarišici Peteršiljkovi in požrl mirno »bedaka«, ki — upam — ni bil namenjen meni, »le nekdo je prekinil! Takoj bo...«

Se enkrat sem zavrtel številko in kakor hitro sem slišal, da je tovarišica dvignila slušalko, sem začel pojasnjevati: »Toda, draga tovarišica, tista napačna zveza ni bila namenjena vam...«

»Nisem nikakšna tovarišica, še manj pa draga!« me je prekinil nežni glasek, ki bi moral — po globlini sodeč — pripadati najmanj pokojnemu Saljapinu. »Povejte, kaj želite?!«

Zmedel sem se in zajecjal: »Peteršiljčka potrebujem, tovariša... ehm, gospoda...«

»Pri nas ne prodajamo peteršiljčka, še najmanj pa po telefonu! Mi smo Zavod za raziskovanje mačje stekline!«

Odložil sem slušalko in zmigal z rameni: »Nimava sreče, tovarišica Peteršiljkova! Poizkusil bom še enkrat. Sedaj dopoldne so linije zasedene.« »Oh,« je dejala tovarišica Peteršiljkova. »nič zato! Pa drugič. Hotela sem namreč samo vprašati moža, ali naj skuham za kosilo zabeljen ali prepečen krompir!« in je šla.

»Se hvala ti ni dejala za 15 dinarjev,« je dejala moja žena, ki ima več praktičnega daru. »Toliko stanejo trije pogovori! Pomiril sem jo, da človek ne sme biti malenkosten in s podobnim uspehom sem opravil tisto dopoldne še tri pogovore, popoldne pa štiri, vendar s to spremembo, da sem enkrat res dobil pravo zeleno telefonsko številko. To me je seveda navdalo

LOGIKA

Sprevodnik švicarskih železnic je v kupeju z oznako »Nekadilci« opazil potnika z velikansko pipo v ustih. Opozoril ga je: »Gospod, v tem kupeju

je prepovedano kaditi.«
»Ali jaz morda kadim?«
»V ustih imate pipo!«
»Že, že! Čevlje imam tudi na nogah — pa se vam zdi, da sedaj hodim?«

ZNAČAJ

(Maks Zdraha)

Z velikim veseljem in na podlagi tega uspeha sem dokazoval vsakemu, ki me je hotel ali moral poslušati, koristnost telefona. Delati pa ta dan seveda nisem mogel.

Blížal se je že večer ko je nenadoma zazvonil telefon. Skočil sem pokonci in dvignil slušalko: »Halo!»

»Halo!« je dejalo v telefonu, »tukaj doktor Koleraba. Rezervirajte mi prosim za danes zvečer šest vstopnic, prvi prostor.«

»Oprostite, prosim,« sem začudeno dejal, »najbrž je pomota. Tukaj je privatno stanovanje Zdraha, publicist Maks Zdrala!«

»A tako?« je dejalo v telefonu, »katero številko pa ima, prosim, kino Kurnik?«

Vzel sem telefonski imenik in poiskal številko kina Kurnik. Ko sem jo povedal, je dejal glas v telefonu: »Aha!« Nato pa sem slišal: »Klik!«, kar je pomenilo, da je pogovora konec.

Ta večer je še petkrat zvonil telefon. Dvakrat sem moral prekiniti večerjo, enkrat pa britje. Toda prvičkrat so klicali dežurno lekarno, drugič nekega doktorja Klobaso, dvakrat so še hoteli vstopnice za gledališče, enkrat pa je nekdo iskal nekega Jožeta. Zadnji, ki je klical Jožeta, pa me je še grdo nahrulil, ko sem mu nervozno pojasnil, da je najbrž napačna zveza: »Zakaj pa dviguješ slušalko cepec, če veš, da je napačna zveza?!«

Potem sem legel v posteljo in po tem utrudljivem dnevu blaženo zaspal, čprav me je ta dan telefon stal — preračunano po telefonski tarifi — že petinštirideset dinarjev. Ob četrta na enajst se je znova oglašil telefon. Žena mi je prigovarjala, naj ostanem v postelji, toda čut odgovornosti me je prisilil, da sem vstal.

Nekdo je hotel vedeti, če bo jutri lepo vreme. V telefonskem imeniku sem poiskal telefonsko številko meteorološke postaje in napotil poznega radovedneža na pravi naslov. Toda nisem še dobro zaspal, ko je zopet pozvonilo. Ze močno nevoljen sem zlezal k telefonu.

»Tukaj urad za pregled cepljenih kanarčkov. Rezervirajte nam, prosim, eno vstopnico za jutri...«

Jaz sem skušal protestirati: »Toda...«

»Nič tuda! Tukaj urad za pregled cepljenih kanarčkov, razumete, in hočem eno vstopnico za jutri!«

Tedaj mi je šinila v glavo rešilna ideja! »Prav!« sem dejal, »kar pridite jutri, dobili boste!« in sem odložil slušalko.

Ob pol enih je zopet zvonilo. Mastno sem zaklel, nataknil copate narobe na noge in šel k telefonu.

Nekdo je hotel imeti pogrebni zavod. »Najbrž nesreča,« sem pomislil, poiskal v imeniku številko pogrebnega zavoda in mu jo povedal.

Komaj sem prišel do postelje, je znova pozvonilo. »Nihče se ne javi!« mi je potožil prejšnji glas. »Kaj naj storim?«

»Kličite šel!« sem zatulil v telefon in odšel spat. Cez četrta ure je znova zvonilo: »Se vedno se ne javi nihče! Ali imajo morda še kakšno drugo številko?«

Poiskal sem mu še drugo telefonsko številko pogrebnega zavoda in mu pri tem zaželel, da bi si ob prvi priložnosti zlomil vrat.

Toda nisem utegnil zaspati, ker se je nesrečnež znova oglašil in še to samo toliko, da mi je sporočil, da se tudi na drugo številko nihče ne javi. Naj še jaz polžkusim, morda uspe meni!

Takrat pa mi je bilo vsega dovolj. Izbruhnili sem v slušalko vse kletvice, kar jih poznam, iztresel sem ves svoj srd, ki se mi je počasi nabiral ves dan, na koncu pa sem v sveti jezi treščil aparat na tla.

Žena, ki je prestrašena prihitela iz sobe, je dvignila slušalko, da bi se prepričala, če nisem aparata uničil, potem pa mi jo je potisnila v roke. Iz slušalke se je oglašil simpatičen ženski glas: »...halo, halo! Tukaj telefonska centrala. Ali morda pri vas ni kaj v redu?«

Za trenutek sem ostrmel, potem pa sem s peno na spacenih ustih zašepetal: »Ne, tovarišica, vse je v najlepšem redu — samo to vas prosim, da pridete čim prej in odnesete ta telefon!«

Sedaj pa povejte, dragi bralci, ali ni tema »Vpliv telefona na značaj« dovolj zanimiva?!

SELITEV DUŠ

— Ali vi verjamete v selitev duš?
— Ne, nikakor!
— Vidite, jaz pa verjamem. Jaz n. pr. sem bil nekoč osel.

— Nemogoče!
— Da, takrat ko sem vam posodil »samo za dva dni« tisoč dinarjev, ki mi jih še danes, čez pol leta, niste vrnil!

POLOVIČNA BOJAZEN

Neki ameriški junak avionskih letov z nadzvočno hitrostjo se je zadržal neverjetno skromno, ko mu je mlada ženska izrazila vse svoje občudovanje do junaštev take vrste. Prekinil je je namreč s temile besedami:

»Če letam s hitrostjo tisoč kilometrov na uro, je to samo zaradi tega, ker se bojim.«

»Res? Ne verjamem!«
»Prav zares: bojim se! Razlika je samo v tem, da ob taki hitrosti bojazen traja neprimerno manj časa.«

VELIKA OBLJUBA

»Če se bo nama izpolnila velika želja, bova z ženo šla na romanje s pestjo suhega fižola v čevljih!« je obljubil Giuseppe čudežni Mariji.

In ker se je njuna želja uresničila, sta Giuseppe in žena držala besedo. Ko sta prišla na romarski cilj, je žena zajamrala:

»Ne morem niti koraka naprej! Na nogah imam žulj pri žulju! Kaj ti nič ne trpiš? Ali nisi dal pesti fižola v čevlje?«

Mož je trenutek okleval z odgovorom, nato pa dejal: »Seveda sem, toda prej sem ga skuhal.«

IZJEME

Popularni filmski igralec Gašman in njegova lepa žena ter filmska zvezda Shelley Winters sta spremljala kronanje Elizabete II. ob televizijskem aparatu. In tedaj, ko je vojvoda edinburški stopil pred kraljico, da bi ji prisegel zvestobo in podložnost, je Gašman zamrmral:

»Mož kraljice res nič ne pomeni...«

Trenutek nato začuje iz polteme za seboj glas iz ženskih ust:

»Le zakaj bi kraljevi par moral biti izjema?«

NEVOŠČLJIVOST

»Nevoščljiv sem Toscaniniju!« je dejal prvi fagotist prvemu klarinetistu orkestra, ki spremlja revijo, v kateri nastonajo sama izredno lepa dekleta.

»Toscaniniju? Čemu nje-mu?«

»Glej, Toscanini dirigira na pamet, jaz pa nimam časa gledati na oder, ker moram pasti oči po partituri...«

OTROŠKA MODROST

Dve mali punčki se pogovarjata o važnih rečeh.

»In ti misliš,« naenkrat vpraša prva druga, »da boš kmalu imela otročička?«

Druga jo debelo pogleda: »Otročička? In kako naj pridem do njega? Kako naj ga le naročim, ko pa še ne znam pisati...«

Huda bo ezen

— Imate tudi vi Ishias?

— Ne, jaz imam pa brata v zdravniški komisiji...

IZKUSNJE

Mladega pisatelja so nagovorili, naj priredi ciklus predavanj o literaturi. Ker se nikdar ni predaval, je prosil za nekaj nasvetov izkušenega in svetovno znanega predavatelja. Ta mu je rad ustregel:

»Stvar je čisto enostavna, dragi kolega. Nekaj časa govoriš, potem pa za trenutek umolkneš; nato nekaj minut nadaljuješ in spet prekiš, da lahko izpiješ kozarec vode; na posled spregovoriš še nekaj besed in zaključiš predavanje z literarno obdelanim pozdravom; potem zapustiš dvorano po prstih, da ne bi slučajno koza zbudil.«

STROKOVNJAK

— Od česa pa živiš zadnje čase?

— Inozemcem razkazujejem mestne znamenitosti.

— Vraga! Nisem vedel, da obvladaš tuje jezike. Koliko jezikov pa govoriš?

— Italijansčino, nemščino, angleščino...

— Ti, povej mi nekaj angleškega. Recimo, kako se reče po angleško dober dan?

— Bonjour!

— Ampak to je vendar francoško?

— No, vidiš, še francoščino znam!

POMOTA JE IZKLJUČENA

Romanopisec Georges Arnaud je eden najbolj grdih mož v Parizu. Sam se tega dobro zaveda. In ko mu je njegov založnik dejal, da je na konjskih dirkah srečal nekoga, ki mu je bil tako podoben, kot sta si podobni kaplji vode, je Arnaud odvrnil:

»Človek, ki mi je tako podoben, sem lahko le jaz sam.«

PRIMERJAVA

Popoldanski časopisi so objavili vest, da so Rusi ponovno odklonili odgovor na vprašanja zahodnih leš. Zvečer pa je močno našminkano lepo dekletu nekem francoskem baru ob časi žnanja dejalo svoji prijateljici:

»Imem tega, kako zmorejete Rusi kaj takega! Jaz komaj pijem čišo vodke, pa že na vsako vprašanje odgovorim — da!«

NAVDUŠENI VODIČ

Gorski vodič navdušeno razlaga svojemu varovancu:

— Tukaj morate posebno paziti, da vam ne spodrsne, kajti tole mesto je zelo nevarno. Če pa vam slučajno le spodrsne, nikar ne pozabite pogledati na desno, kajti razgled od tod je neverjetno lep!

Vpliv nove mode

— Ha, ali še nisi čital, da so letos v modi — kratka krila?!

SHAWOV ODGOVOR

V družbi so razpravljali o tem, da v Indiji pokopljejo z mrtvim soprogom tudi ženo.

— Ali ni to strašno?! — reče neka ženska Shawu.
— Seveda — pritrdi pisatelj. — Ubogi mož!

NEKOLIKO PREZGO-
DAJ

Neka »gospodična« petdesetih let je ob melanholični prevzetosti potožila Schillerju:

— Prišla sem po pomoči na ta svet. Nikogar ne razumem, nihče mene ne razume! Morda bi bilo bolje, če bi se rodila v minulem ali pa v bodočem stoletju!

— Toda, gospodična, vi pretiravate! — je odvrnil Schiller. — Morali bi se roditi šele pred tridesetimi leti!

TEHTEN RAZLOG

Bernard Shaw je nekoč sam šofiral avtomobil po zelo slabi cesti. S šoferjem, ki je sedel zraven njega, je navezal pogovor o novem delu, ki ga je namestval napisati. Kmalu je bil v svoje pripovedovanje tako zatopljen, da je skorajda pozabil na šofiranje. Cesta je bila čedalje slabša, ovinki pa čedalje hujši. In naenkrat je moral šofer energično prijeti za volan, sicer bi se bila pripetila nesreča. Presenečeni Shaw je vzkliknil:

— Kaj vendar delate?!

— Oprostite — je odgovoril šofer — saj ne morem dovoliti, da bi umrl, preden mi do konca ne poveste vsebine svojega novega zanimivega gledališkega dela!

LEP NAGOVOR

Znani nemški karikaturist in humorist Wilhelm Busch ni bil prijatelj oficialnih prireditev. Kakor je bil v krogu svojih prijateljev prijazen in prijeten, tako je bil zadržan in tih ob raznih uradnih sprejemih. Nekoč so ga na banketu, prifejenem njemu v čast, naprosili, da bi spregovoril nekaj besed. Vsi navzoči so napeto čakali, kaj jim bo mojster humorja povedal. Wilhelm Busch se je dvignil, vsakega ostro prebodel z očmi in glasno zaklical:

»Natakar, še eno pivo!«
In sedel je zopet na svoje mesto.

»QUO VADIS«

Neki newyorški turistični urad je priporočal svojim odjemalcem Italijo kot najidealnejšo deželo dopusta. V prospektu, ki je pred nedavnim izšel, pravi turistični urad:

»Ne pozabite obiskati tudi Rim, prizorišče gigantskega ameriškega filma »Quo vadis«.

Sršen:

CIRKUS

Včasih sem stanoval v tihem in mirnem mestnem okraju, na robu province. Užival sem blaženi mir, opojni zrak in čivkanje pičkov. Zdaj se je naša ulica spremenila v blaznico. Pred dnevi se je na njenem podaljšku naselil cirkus. Ljudje romajo v cirkus kakor v Meko. Praviijo, da vlada v našem mestu mrtva kulturna sezona. To je laži! Tako žive še živ dan ni bilo! Cirkus je »ovojil srca in možgane. Vse govori samo o cirkusu. Kam greš? V cirkus! Od kod prihajaš? Iz cirkusa! Kam boš šel jutri? V cirkus! Katera točka ti najbolj ugaja? Meni opica. Meni lev. Meni zebra. Kako ljubke živali! (In kako podobne ljudem!?)

Dolge procesije ljudi vsak dan na ulici slavnega slovenskega pisatelja. Slovenski pisatelj je pozabljen. Ljudje derejo v cirkus. Zvočniki ves dan tulijo ganljivo obdrsane flagerje, ki jih žvižga potem mladina na ulici. Glasba osvaja ljudska srca.

Samo še nekaj dni! Pohitite z obiskom! Zvočniki tulijo, levi rjovejo — na blagajni pa je vedno nalepljen listek: »Razprodano!«

Skienil sem, da bom odpotoval! Vrnil se bom šele takrat, ko ne bo več cirkusa v nekdanjem mirnem mestnem okraju, ko bo zrak spet čist in bodo čivkali pički. Ravno teden dni dopusta še imam, naj preživim vsaj te dni brez zvočnikov in eksotičnih živali!

S kovčkom v roki sem si prebijal pot skozi reko ljudi, ki je drla na večerno cirkuško predstavo. S prosto roko sem si mašil eno uho, kajti še na poti h kolodvoru me je spremljalo tuljenje zvočnikov. Šele ko sem sedel v vagon

in se je ta premaknil, sem si dokončno oddahnil.

Po sedmih dneh, ki sem jih preživel na deželi, sem se pomirjen vrnil domov. Toda bolj ko sem se bližal domu, bolj me je navdajala zla slutnja: od daleč je pozvanjala godba iz zvočnika in spet sem se moral prebijati skozi reko ljudi, ki se je valila iz smeri, kjer je stal cirkus.

Vprašal sem nekega mladočlovega človeka: »Oprostite, od kod prihajate?«

»Iz cirkusa!«
»To ni mogoče. Saj cirkus je že pred tednom odpotoval.«

»Si je premislil. Zdaj ima nov program. Ta je še boljši od prvega. Ostal bo še štirinajst dni v našem mestu.«

Kolena so se mi zašibila in na čelu so se mi zableščale kapljice. Sesti sem moral na kovček in hil sem močno podoben brezdom-

cu, ki išče v tujem mestu prenočišče. Nič ne pomaga. Dopust je potekel. Treba se bo sprizajzniti s cirkusom! Da, da, cirkusu ni mogoče ubežati, sem žalostno pomislil. Postal je sestavni del našega javnega in kulturnega življenja. Spada tako rekoč k izobrazbi. Neumne bi bilo zanikati njegove pomen in zasluge, saj bi človeka lahko obsodili kot filistra in bi se norčevali iz njega: glej ga, malomeščančka, kako strogo gleda na leve in opice! Ta človek je brez humorja!

Smej se, bajazzo! (Grenak smeh je to, dragi prijatelji. Po poizkusite vi stanovati mesec dni v ulici, kjer se je zadržal cirkus!)

Skoraj bi me popadla melanholija. K vragu z njo! Jutri si bom ogledal drugi program cirkusa. Zaradi splošne izobrazbe. Tuli te zvočniki — rjovite lev!

PREOBRAZBA

Alfred je dolga leta služil nekeje v Afriki in spriču neznosno vročine postal povsem svojevrsten. Nekega dne ga je prijatelj presenetil prav tedaj, ko je v svojem stanovanju po vseh štirih skakal okrog mize in pri tem posnemal riganje osla.

»Vraga, kaj pa počneš?« je zavpil prijatelj. »To je pa res čudna vaja!«
»To je resna, zelo resna stvar!« je odgovoril Alfred. »Verujem v pozemsko življenje. Vem, da bo nekoč moja duša zaživela v telesu osla. Zato že zdaj treniram.«

»Vidim, vidim. Pa je to zelo utrudljivo?«

»Seveda je, toda dolžnost me kliče in težave zlahka premagujem. Obišči me čez teden dni, boš videl, kako bom napredoval!«

KINO - GAZELA

V vrsti si za kino karte stala lani — čas hitil! Letos pri blagajni že stojš pri sirani — brez skrbi, kdo naj tvoje mile prošnje se ubrani: »Prvi, tri!«, pa čeprav dočaka za plačilo vdani le: »Merci!«
Zdaj je Hanibal pri Kanah, zmagovalec — tvoj obraz, jutri druga bo ob strani stala, v vrsti ti in — jaz!

Oh, te liube živalice...

»Recite, prosim, na glas: tri!«

»Ne približaj se mu preveč: grizel!«

V GLEDALIŠČU

— Kako je bilo včeraj v gledališču?

— Prekrasno! Sedel sem med dvema zelo čednima mladima ženskama!

JUCA ODGOVARJA
PEPI

Draga Pepa! Lepa sonč- na jesen je tudi mene iz- vabila iz toplega kotlička, kamor sem se skrila ob zadnjem deževju. Pot me je najprej zanesla v Raki- tovec, kjer sem srečala predsednika SZDL, ki se zelo boji prepaha na mno- žičnem sestanku, zato že celo večnost ni sklical množičnega sestanka. Kri- tike se boji kot hudič kri- ža, še celo na udeležbo na Okroglici se je poživjal. No, le da se člani SZDL ne bodo poživjali na njega in ga ob prvi priliki od- pihnil s predsedniškega stolčka!

Fotem sem šla v Tolmin, kjer imajo zelo iznajdlj- vega kaplana, ki pri ve- rouku uči otročad, kako je treba prenašati vse težave življenja z mislijo na božji lon. Eden malčkov mi je zaupno pošepetal, da se ne boji nobenih težav v živ- ljenju več, kajti težko ver- jame, da bi bilo še kaj težjega kot tiste deske, ki mu jih prenašajo iz cerkve. Gospodu res nihče ne more očitati, da obremenuje mladino z dediščino pre- teklosti, kajti tiste deske niso še niti tako stare, pa tudi nikakšna dediščina niso, ker so gospodove. Jaz sem jo hitro odkurila da- lje, ker bi me še morda gospod utegnili porabiti kje v kuhinji.

V Podnanosu sem si ogle- dala muzej tamkajšnjih ga- silcev in med ostalimi sta- rinami tudi redko dragoc- nost: tablo z napisom St. Vid, kakor se je ta kraj imenoval pred leti. Vsa sreča, da niso nekoč pre- bivali tod Kitajci, kajti si- cer bi gotovo obesili na svoje pročelje še kitajsko ime tega kraja!

Potem, ko sem popravila budilko knjižničarja v Ota- ležu, ki prihaja vselej pre- pozno v knjižnico, sem od- krila presenetljivo podob- nost med nekaterimi »go- spodi« in člankarjem v »Primorskih novicah«, ki trdi, da... Primorci pre- več plešejo in da o škod- livosti plesa ne bi rad iz- gubljal besed... Ali se ti ne zdi čudno, draga Pepa, kako lahko nekateri isto- časno pihajo v en rog?

Lepo Te pozdravlja Tvoja

Juca

IMA POGOJE

— Praviš, da se namera- vaš posvetiti samo literar- ni dejavnosti. Hm, pa si prepričan, da imaš pogoje za to, da boš lahko od tega živel?

— Seveda. Izbral sem si že tako krasen — psevd- onim!

Mariborske

IZ PIONIRJEVE TORBE

(Piše Jožek Čebulica)

Ker je sedaj že žola, hodim naokoli s šolsko torbo, ki je približno tako velika kot moj bratec in zato sem lahko v

SV. GREGORJU

kar celi Prosvetni dom vtaknil vanjo in ga tako obvaroval pred nadaljnjim razpadanjem, ker se vsa leta po osvoboditvi še nihče ni spomnil, da bi ga nekako zakrpal, čeprav ima toliko lukenj kot sito moja mame.

V MOKRONOGU

sem videl, kako nekateri ljudje sekajo dreveje brez dovoljenja in ga potem kar na črno (tudi brez dovoljenja) prodajajo. Jaz bi pa le rad vedel, zakaj imamo potem v gozdovih logarje, če lahko taki gozdni lužiki po mili volji gospodarijo v naših gozdovih.

V neki vasi v bližini

SODRAZICE

sem srečal neko učiteljico, ki je učencem vneto razlagala, da ne smejo v nedeljo k maši. Toda žal jim tega ni utegnila povedati do konca, ker je do začetka maše manjkalo le še pet minut in se je revica bala, da ne bi zamudila. Zato je odhitela v cerkev s takšno brzino kot tisti avion Prometej v enem filmu, ki je bil hitrejši od zvoka

Tokrat, dragi bratci, bom kratak, ker vas nočem okužiti s svojim smradom. Zadnjič sem namreč bral, da spada med sodobne pripomočke umnega kletarstva tudi kalijev metabisulfid, pa sem ga uporabil namesto običajnega kalijevega metabisulfita pri produkciji vina z domačega latnika pred hišo. Oh, da ne bi nikoli čital odloka o trgovanju z vinom, ki predpisuje uporabo tega prekletega sulfida pri produkciji vina!

Zena mi je že prvi dan pobegnila od hiše, v sobi mi je vsled neznoznega smrada crknil kanarček, kokcži so se med seboj poklale, ker niso mogle ugotoviti, katera je znesla gnilo jajce. Jaz pa sedim s plinsko masko na glavi pred ventilatorjem in pišem svojo oporoko. Smrad po gnilih jajcih me duši, zato sporočam svojo poslednjo voljo kar Totemu: ves kalijev metabisulfid, kar ga še nisem uporabil, preuščam piscu zgoraj omenjenega odloka pod pogojem, da bo korakal pri pogrebu takoj za mojo krsto.

MARIBORSKA NEDELJA

Sonce pripeka — a tombole ni, narod zabavlja in k Barti hiti. Mož-korenjak je iz ust dinamit streljal, in znal je motorje krotiti. Kar je ostalega bilo sporeda vredno bilo ni, da kdo ga pogleda. Skratka: v nedeljo je bil dan nesrečen, dvakrat bil narod za nos je povlečen.

I. IN II. DRAGINJSKI RAZRED?

Z dekretom komercialnega vodje podjetja »Povrtina« je bil razdeljen Maribor na dva draginjska razreda. V prvi draginjski razred spada vse območje prodajaln »Povrtina« v Slovenski ulici, na Slomškovem trgu itd., kjer potrošniki plačujejo 1 kilogram grozdja 58 dinarjev, 1 kilogram sliv pa 19 dinarjev, dočim spadajo potrošniki prodajalne »Povrtina« v Gosposki ulici v II. draginjski razred. Ti pa namreč plačujejo kilogram grozdja 40 dinarjev, kilogram sliv pa 8 dinarjev.

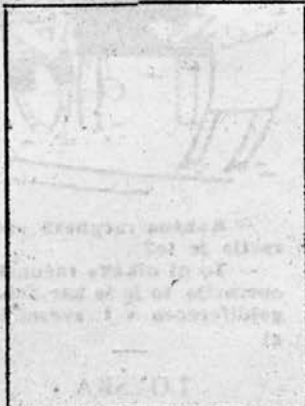
Tovariši komercialni, kaj če bi uvedli v nekaterih svojih poslovalnicah še — III. draginjski razred?

OBVESTILO

Obiskovalce nedeljskih matinej vlijudno naprosamo, naj v bodoče pripeljejo k nedeljskim matinejam čim manjše otroke, svoje ali izposojene. Posebno veselje bi nam pripravili, če pripeljejo dojenčke. Primer dvoletne gospodične M. M. (mamina miljenka), ki je zadnjič pokazala ganljivo razumevanje in sočutje za nesrečnega sultana, soproga Seherazade, ogorčenje nad žensko nezvestobo in preflinjen posluh za glasbo blagopokojnega Rimskega Korzakova, nam dokazuje, kako zgodaj je že razvit pri naših otrocih smisel za filmsko umetnost.

Z odličnim spoštovanjem
Mestno kino podjetje
Maribor

REBUS

(Rešitev: Nevidni Bert) — mariborski Bert

ZA BISTRE GLAVE

Bivši upravnik kmetijske zadruge Hoče je v imenu kolektiva dvignil v »Predmestni in tkalnici« v Mariboru 30 kg tekstilnih ostankov. Ko je ostanke na svojem motorju pripeljal v Hoče, so jih začeli deliti med člane kolektiva. Ker je bilo ostankov samo 20 kg, so nekateri dobili dosti, drugi malo, tretji pa nič. Med tistimi, ki niso dobili nič, seveda ni bil upravnik, kajti njegova žena je lahko celo izbirala!

Ko je bila delitev ostankov končana, so se pričeli ljudje razburjati. Obupan upravnik si zaman beli glavo — zakaj? Ali mu lahko pomagate?

(Rešitev je zelo lahka: upravnik je vendar dvignil 30 kg tekstilnih ostankov, razdelil pa jih je samo 20 kg!)

NOVI CLOCHEMERLE

Spodaj podpisani prebivalci Slomškovega trga in bližnje okolice v Mariboru ogorčeno sprašujemo MLO, kdaj vendar misli namestiti na javnem stranišču v razvalinah bivše policije tablice »Za otroke«, »Moški«, »Ženske« in po možnosti tudi okusno izdelano puščico z napisom »00«? Prepričani smo, da bi se dalo z malenkostnimi stroški (postavitve španskih sten) zaščititi obiskovalce te javne institucije pred brezobzirnimi pogledi mimoidočih!

CIRKUSKI

Artist zbije z vrvo svoj partnerici cigareto iz ust. Neki gledalec, ki gleda predstavo s svojo ženo (sase):

»Odlična točka.«

Zena: »Kaj praviš?«

Mož: »Ah, nič. Pravim, da ta točka ni preveč posrečena.«

Najbolj dramatična točka cirkuške predstave: nastop levov.

Neki gledalec v prvi vrsti razlaga svojemu sosedu z zdolgočasnim glasom:

»Levi sploh niso divje živali, kakor si mislimo. O tem sem bral imenitno znanstveno razpravo v »PP«.

Nenadoma se železni okvir, ki štiti publiko pred levi, na nekem mestu razklene.

Panika! Gledalec v prvi vrsti beži proti izhodu. Sosed kriči za njim:

»Levi sploh niso divje živali! Saj ste brali razpravo o temi!«

Ubežnik: »Bral sem jo že, vendar se z njo ne strinjам...«

DVA TELEGRAMA

— Vlak zamudila. Pridem jutri ob istem času. Spela.

— Zakaj ob istem času? Boš zopet zamudila! Tine.

JAKA DIREKTOROVIC NA NEDELJSKEM IZLETU

Jaka Direktorovič, direktor podjetja v mestecu nekje pod Karavankami, je peljal svojo družino na nedeljski izlet, seveda s tovarniškim avtomobilom. Slučaj je hotel, da je bil prisiljen ustaviti svoje vozilo na precej nenavaden način. Miličnik, ki je bil priča temu dogodku, je bil navdušen nad iznajdljivostjo Jaka Direktoroviča in ga je pobral:

— Ste opravili šoferjski izpit?

— Seveda!

— No, potem mi pa povejte, koliko vrst zavor poznate?

— Tri vrste. V tečaju so me sicer učili samo dve vrsti: nožne in ročne zavoze, tretjo vrsto pa sem se kar sam naučil uporabljati. To menda lahko najbolje vidite na temle zidu!

OSLOVSKA

Prišla sta na trg v Mursko Soboto dva oslička, pa je rekel starejši mlajšemu:

— Ti, pojdi mi kupit pol kilograma grozdja po 100 dinarjev.

Drugi je pričel trmoglaviti:

— Pojdi sam. Zakaj bi vendar moral biti jaz tisti osel, ki naj plača to grozde po 100 dinarjev kilogram.

Prišel je mimo potrošnik, slišal oslovski pogovor in dejal:

— Saj je vseeno, kateri gre kupit grozde. Narodni pregovor namreč pravi: »Vsak osel gre samo enkrat na ledi!«

TRIJE MOLČEČI

Štirje šoferji so sedeli v vaški krčmi.

Pa je zavzdihnil prvi in krepko zaklel.

Potem je zavzdihnil drugi in krepko zaklel.

Cez nekaj časa je zavzdihnil še tretji in krepko zaklel.

Nato je dejal četrti:

— Fantje, nehajte vendar zabavljati čez cesto Gornje Slaveče-Kuzma, pa se pogovorimo raje kaj drugega!

MARIBORSKA DRAMA 1952-1953

»Sodnik Zalamejski« je razsodil, da mora pomanjkljivo oblečena »Leđa« stopiti v »Krog s kredo« in od tam za kazen oditi z »Dobrim vojakom Švejkom« v »Metel«, kar je dobra »Šola za žene«, ki bi je bili veseli še »Zalužolci ostali«.

LEPE IN HUDE SANJE ...

MARIBORSKEGA OBRтника

